

ULIGE PARTNERE

LIGE UNDER OVERFLADEN 17

SCIENCE FICTION CIRKLEN

Det ensomme menneske

af

Torben Mathiassen

Udgivet i SFCs antologi
Ulige partnere - Lige under overfladen 17
2022

Boligblokken indeholder 144 etværelses lejligheder. Peter bor i nummer 27 på første sal. Selv om ingen af dem står tomme, er Peter alligevel den eneste, der hver morgen må forlade bygningen for at tage på arbejde. Hoveddøren smækker i efter ham med et brag, der runger i opgangen, men Peter er ligeglad. De kan sove længe hver eneste dag i modsætning til ham selv, der er nødt til fysisk at møde ind på arbejdspladsen.

Den førerløse bus drejer om hjørnet. Den holder ind til siden straks den får øje på ham ved busstoppestedet. Der er som sædvanlig ingen andre med den. Peter sætter sig på et af sæderne i forreste række lige bag den kæmpestore forrude, der går fra gulv til loft. Vejen foran ham ligger øde hen.

Solen skinner ham i øjnene og vækker hovedpinen til live. Han fisker sine solbriller frem fra inderlommen og tager dem på. Efterhånden driller hovedpinen ham hver eneste morgen.

Men det er jo min egen skyld, tænker han trist, med tanke på den flaske Johnny Walker han tømmer hver aften, når han alligevel sidder helt mutters alene i lejligheden og stirrer ind i den tomme væg. Han har ikke andet at give sig til. Alkoholen og cigaretterne forbruger alle hans penge.

Det er bare ikke så let at holde op med at ryge eller drikke, når ensomheden er din eneste sande ven i den virkelige verden og alle andre mødes og har det sjovt sammen hele dagen i *AI Dream World*, hvor Peter ikke har råd til at deltage. Bare udstyret alene koster mindst seks måneders løn.

Bussen holder ind til siden foran *Græslyst mælkemejeri*, hvor han arbejder. Peter tilbagelægger hurtigt de 32 skridt hen til indgangen. Christina fra regnskab sidder ikke bag sit skrivebord, som hun plejer, når han ankommer. Han går om bag hendes skærm, blot for at finde den tændt med pauseskærmen kørende.

Det var dog besynderligt, tænker Peter og fortsætter ned i omklædningsrummet, hvor han ifører sig hvidt arbejdstøj og sikkerhedssko.

Fabrikshallen summer af aktivitet. Alle afdelinger er begyndt at køre treholdsskift, efterhånden som næsten samtlige medarbejdere har investeret i deres egne robotter. Som en hær af blankpolerede soldater står de side om side, perfekt programmeret til at indgå i en kompleks og supereffektiv produktion, hvor alt lige fra malkningen på bondegården, transport frem til mejeriet, aftapning og pakning er blevet automatiseret. Effektiviteten og rentabiliteten i produktionen har aldrig nogensinde været højere. Det er i hvert fald, hvad direktør Knudsen påstår.

Lige med undtagelse af de to pakkelinjer, hvor Peter og Henning sidder, naturligvis. Her bliver der kun kørt en-holdsskift fordi mennesker ikke må arbejde mere end maksimalt 8 timer i døgnet.

Henning sidder allerede på sin plads.

“Har du set Christina?” spørger Peter, idet han tænder op for maskinen.

Transportbåndet sætter sig straks i bevægelse. Inden længe begynder de første flasker med langtidsholdbar fløde at bevæge sig ned imod ham, som endnu en biflod, der forgrener sig ud fra hovedfloden af klirrende, rødbrune kapselflasker. Da de når til et punkt 40 centimeter fra hans siddeplads, samler de sig i en 4 x 3 rektangel, hvorefter en gammeldags hydraulisk arm med sugeskopper løfter dem op og fører dem væk fra båndet og over til Peter, hvor den går i stå midt i luften. Peter tager en papbakke, udfolder kanterne og placerer den på maskinens pakkebånd. Den hydrauliske arm lader straks sin fangst finde på plads ned i bakken, som herefter fortsætter sin vej ind i en folieindpakkingsmaskine. Derfra forsvinder pakken endnu længere ned ad transportbåndet sammen med alle de øvrige kartoner.

“Er hun ikke derude?” svarer Henning.

Peter ryster på hovedet.

Peter, Henning og Christina er de eneste tre medarbejdere, der endnu møder fysisk ind hver dag, så når en af dem ikke dukker op, så bekymrer de andre sig. Også selvom de ikke ses privat.

I det samme kommer direktør Knudsen forbi. Det er overraskende, for det er efterhånden ikke så ofte han har nødig at besøge mejeriet længere. Ikke nu, hvor 98% af det fungerer helt fuldautomatisk.

“Nå, så er der kun jer to tilbage,” siger han brovten uden at føle behov for at ønske nogen af dem ‘godmorgen’ først.

“Hvad mener du?” siger Peter.

“Ja, altså Christina har jo skudt papegøjen,” siger direktør Knudsen. “Jackpot.”

Peter kigger spørgende på direktør Knudsen. Han ved naturligvis godt, at Christina har et spilleproblem, og at det er derfor hun stadig udfører reelt manuelt arbejde. Alle hendes penge går til at spille på *AI Dream Worlds* mange casinoer i håb om at vinde den helt store gevinst, der endelig kan sætte hende fri.

Direktør Knudsen fortsætter. “I går aftes vandt hun langt om længe den præmie, der satte hende i stand til at investere i det intelligente regnskabsprogram *AI Finans*, der kan overtage hele hendes arbejdsfunktion.” Direktøren ler hjerteligt.

“Kommer hun så ikke mere?” spørger Henning.

“Nej, nu slipper vi heldigvis for flere af hendes evindelige bogføringsfejl, fordi hun ikke kender til alle de enkelte finurligheder i bogføringsloven. Og alle de regnefejl. I guder. Hvis I vidste hvor ofte jeres kollegaer får udbetalt det forkerte i løn, fordi hun har overset noget i lønafregningen. Men det er heldigvis slut nu.”

Det vender sig i Peters mave.

“Godt for hende,” siger Henning. “Så snart jeg har sparet sammen til min egen *Robotex AI-103*, så er jeg også den, der er skredet.”

“Det er jeg glad for at høre,” svarer Direktør Knudsen og kaster et blik op på displayet, der viser effektivitetsgraden af de enkelte pakkebånd. Med undtagelse af Hennings og Peters lyser de alle 100% med store lyseblå digitale tal. Ud for samleband 9 og 10 blinker tallene imidlertid rødt. 72% og 69%. To tal, der indikerer, at direktør Knudsen ikke tjener lige så mange penge, som han kunne have gjort. Og så kører de ovenikøbet kun enholdsskift.

“I to koster mig mange penge, det skal I bare lige være klar over,” sukker han.

Peter krummer tær i skoene. Han ved naturligvis godt, at han er en prop i systemet, og at havde det ikke været for loven, der forhindrer direktør Knudsen i at fyre ham, så havde han slet ikke haft et arbejde den dag i dag.

“To måneder mere,” siger Henning glad. “Så har jeg råd, og så kan du også godt sætte min pakkelinje på treholdsskiftet.”

“Det kommer jo også dig selv til gode,” siger direktør Knudsen begejstret. “Tre gange mere i løn plus lørdags- og helligdagstillæg, og du skal hverken servicere eller reparere den, når noget bliver slidt. Det klarer det intelligente *AI* netværk helt af sig selv. Tænk lige på al den fritid, du også får i *AI Dream World*.”

“Det bliver så fæede,” jubler Henning og smider armene op over hovedet, så pakkemaskinen går i stå. Det røde tal falder straks til 64%.

Direktør Knudsen rynker brynene.

AI Dream World. Det er en virtuel verden, som er komplet utilgængelig for Peter. Få gange har han været derinde, dengang man stadig kunne betale for enkelte sessioner i *AI Dream Worlds* fysiske butikker inden det hele forsvandt online. Men det var alt for dyrt allerede dengang, og nu er det umuligt for ham at betale. Han får aldrig råd til at investere i hverken *AI*

Dream World eller i sin helt egen *Robotex AI-103* ligesom Henning.

Peter tager et sidste hårdt sug af cigaretten og skodder den i askebægeret. Det er helt fyldt af krøllede skodder og gråt stinkende aske. Noget af asken falder ned på bordet. Han rækker ud efter en ny smøg i pakken, og tænder den med lighteren. Han ryger efterhånden 4 pakker om dagen. Med de nuværende afgifter koster det ham 600 kroner hver dag, 18.000 kroner om måneden. Johnny Walkeren er billigere. Den koster kun 6.000 kroner. Og så er der naturligvis huslejen. Den kæmpestore husleje på kr. 10.000 for et enkelt dumt værelse uden noget at tage sig til. Der er knapt nok til noget at spise efter alt det er betalt.

Peter sukker dybt. Han er ikke engang tæt på at kunne betale for en *Robotex AI-103*. Kunne han dog bare holde op med at ryge, men trangen er stærkere end ham selv. Og hvis ikke Johnny Walker sad ved hans side, så havde han slet ingen at holde i hånden. Han tager flasken og hælder mere op i glasset. Den er næsten tom, og uret på telefonen viser kun 21.25.

Hver eneste aften sidder Peter helt alene, som i en sanseløs døs og betragter naboerne i hver sit oplyste hamsterbur på den anden side af gaden. Lejligheder magen til hans egen. De har ikke behov for noget, der er større, for hele deres liv foregår efterhånden inde i *AI Dream Worlds* enestående univers. Derinde går børnene i skole. De voksne mødes og spiller virtuel golf. Går i svømmehallen. Spiller kort med hinanden. Går på café og endda på restaurant. De går i biografen, ser TV og læser bøger. Alt foretager de sig inde i *AI Dream World*.

Når det er mørkt ude, kan Peter tydeligt se beboerne i bygningen overfor. Manden i lejlighed nr. 3 er som vanlig iført sin tætsiddende *AI Virtual Reality* dragt, med integreret hovedhjelm. *Gad vide om den nogensinde forlader hans krop?* Manden kaster en virtuel bold op i luften og slår til den med en

virtuel ketcher i den anden hånd. Kort efter knytter han næven i sejr. Servees.

I lejlighed nr. 8 er en kvinde ved at skåle med en eller anden, et eller andet sted ude i verden. Også hun er iført den tætsiddende *AI Virtual Reality* dragt. Hun holder et virtuelt glas op i luften og lader derefter som om hun drikker af det. Få sekunder senere passerer en drone Peters vindue. *Dons Pizza* når han at læse på siden af den, inden den er væk igen. Fremme ved lejlighed nr. 8 udsender den et digitalt signal, som får vinduesbakken under vinduet til at åbne sig. Dronen slipper pizzaen og flyver væk. Få øjeblikke senere er pizzaen indenfor og kvinden kan fortsætte sin middag med sin date. Måske får han eller hun også pizza? Eller måske fisk? Eller steak? I den virtuelle verden kan alle få det som de gerne vil have det.

Peters forældre lever ikke mere. Han har ingen søskende og de venner han engang havde, forlader kun sjældent deres lejligheder. Den fysiske verden tilbyder ikke længere noget, som den virtuelle verden ikke for længst har overgået i alle henseender.

Flasken er tom. Én mundfuld mere, og så er glasset det også. Klokken er 21.55, men Peter er stadig ikke søvnig. Han stirrer ud i mørket uden noget andet at tage sig til end at betragte sine naboer gennem cigaret- og whiskeytågerne, mens de lever deres virtuelle liv. Uden at tænke nærmere over det trykker han automatisk på genbestillingsknappen på sin gammeldags telefon. Fem minutter senere ligger der en ny flaske Johnny Walker i vinduesbakken. Dronens summen lyder som en aggressiv humlebi.

Lørdag formiddag går Peter en tur gennem byens tomme gader. Her og der kører en førerløs bus sin faste rute, rundt og rundt og rundt. *Syddansk Trafikselskab* læser Peter på siden af bussen. På døren står navnet på den person, der har købt indtjeningsretten.

Grethe Nielsen, bussens tidligere chauffør. Loven siger, at ingen virksomhedsejer må frikøbe en medarbejder fra sin jobfunktion, for alle skal have mulighed for at tjene til dagen og vejen. Kun medarbejderen selv kan købe sin egen jobfunktion fri. Derefter ejer han eller hun den resten af livet. På samme måde er det kun tilladt at eje én jobfunktion pr. person, så hver eneste bus ejes af forskellige mennesker. Ligesom *Robotex AI-103'erne* på mejeriet. Ingen ejer mere end én.

Anlægsgartnerfirmaet *JP Havemand* er i færd med at trimme byparkens haveanlæg. En *AI-trimmerrobot* på larvefodder og med et roterende elektrisk klippeskær yderst på en syv-akset arm studser hurtigt og effektivt parkens 1,2 km lange ligusterhæk. Et skilt bagpå indikerer, at robotten ejes af *anlægsgartner Hans Bertelsen*. En *AI-støvsugerrobot* ejet af *anlægsgartner Hanne Andersen* følger den i hælene. Inde i maven bearbejder den hækakklippet, hvorefter den kører hen og fordeler komposten i blomsterbedene, når den er fuld.

På den anden side af gaden ligger logistikvirksomheden *PakkeTrans*, hvorudfra mere end 3000 individuelt ejede *AI-droner* hver eneste dag flyver ud med hundredetusinder af varer til *AI Dream Worlds* mange brugere. Den konstante summen får bygningen til at lyde som et gigantisk bistade og får Peters hovedpine til at eksplodere i et gammeldags fyrværkeri af kanonslag, romerlys og krysantembomber.

Peter smider sin cigaret fra sig på gaden og sætter i løb væk fra larmen. To blokke senere må han allerede standse op for ikke at falde sammen af iltmangel. Han hoster gulligt slim op i mundvigen, som han spytter ud på asfalten foran sine fodder.

De satans smøger, tænker han og forbander endnu en gang sin afhængighed langt væk. Havde det ikke været for den, ville han også have haft råd til *AI Dream World* og han kunne have sparet op af sin løn til at købe sig fri med sin egen arbejdsrobot. Men

de kraftigt øgede tobaksafgifter, der fik mange andre til at kvitte smøgerne, har i stedet ødelagt hans liv.

Han overvejer et kort øjeblik at bryde ind i Jyllandsbanken, der ligger på det modsatte gadehjørne, men kryptovaluta er det eneste gængse betalingsmiddel i dag og hans hacker-evner er så godt som ikke-eksisterende. Bankens facade dækker ikke over andet end en lang række super-avancerede servere, som han ingensomhelst gavn har af. Ikke engang et opstartslån har de kunnet tilbyde ham. Først og fremmest skal han selv kunne lægge en udbetaling på mindst 25%, men endnu værre er, at hans helbredsjournal diskvalificerer ham. Ifølge bankens *AI-rådgiver* er han det, de kalder en 'risikofyldt investering'.

Pludselig drejer Henning om hjørnet og er nær ved at støde ind i Peter, der stadig står og gisper efter vejret.

"Hva' satan, Peter?!?" udbryder Henning. Han støder kun sjældent på andre mennesker ude i det virkelige liv.

Peter kigger forskrækket på ham. "Hvor er du på vej hen?" spørger han, da han har sundet sig et øjeblik.

"Nåh," siger Henning. "Jeg er bare på vej hjem."

"Hvor har du været?" spørger Peter. I weekenderne møder han som regel aldrig nogen i gaderne. Det er mest i hverdagene, men det er efterhånden også sjældent.

Henning kigger forlegent ned i jorden. "Jeg har bare lige været ude på *Greslyst* og snakke med direktør Knudsen."

"Nå da, om hvad dog?" spørger Peter og tænker samtidig, at det var underligt at tage helt derud på en arbejdsfri lørdag, når de alligevel deler *AI Dream World* sammen og lige så godt kunne have mødtes derinde.

Henning vugger lidt frem og tilbage med kroppen. Han føler lede ved at skulle fortælle Peter, at direktør Knudsen har lånt ham de sidste penge rentefrit, og at han lige kommer ude fra mejeriet, hvor han tog ejerskab over sin helt egen splinternye *Robotex AI-103* ved at uploade både sine fingeraftryk og sit

irisscan ind i dens *AI-firmware*. I stedet finder han på en nødløgn.

“Jeg vågnede bare i morges med fornemmelsen af, at jeg havde glemt at slukke for min pakkemaskine derude. Kender du det?”

Peter ryster på hovedet. Det har han aldrig prøvet.

Det behøver direktør Knudsen vel ikke at være til stede for, tænker Peter, men beslutter sig for ikke at forfølge emnet mere.

“Nå, men det havde jeg heldigvis ikke,” fortsætter Henning og slår korsets tegn foran sin brystkasse. Mere fordi at det bare er sådan nogen man gør, end fordi han er egentlig kristen.

Henning skal til at lægge an til at gå videre.

“Har du ikke lyst til at gå en tur i parken sammen med mig?” skynder Peter sig at spørge håbefuldt. Han savner nogen at snakke med.

“Det kan jeg ikke,” afviser Henning kort for hovedet. “Jeg har en aftale i *AI Dream World* med min kone.”

“Er I blevet gift?” spørger Peter overrasket. Han vidste godt, at Henning for nyligt havde fundet en kæreste, en chokoladebrun skønhed fra Brasilien, men at de allerede er blevet gift, kommer bag på ham.

“I sidste uge,” bekræfter Henning. “Et kæmpestort bryllup med mere end 500 gæster fra hele verden samlet i Serengetiparken i Tanzania. Du skulle have set det. Zebraer, gazeller og giraffer, der spankulerer afslappet rundt midt blandt alle gæsterne. Elefanter og løver. Hele pakken. Og midt i det hele dukker der næsten 100 sambadansende brasilianere op og omdanner savannen til en afrikansk version af Copacabana i Rio de Janeiro. Det var magisk. Det kan jeg godt fortælle dig. Se, jeg får helt gåsehud bare ved tanken om det.” Han strækker armen ud og viser mig den hønsenuprede hud.

“Hvorfor var jeg ikke inviteret,” spørger Peter fortrydeligt, men kender allerede svaret på forhånd.

“Du har jo ikke adgang til *AI Dream World*.” Henning kigger overbærende på ham.

“Du kender hende jo ikke ret godt,” siger Peter. “Er du ikke bange for at I ikke passer sammen alligevel?”

“Det er da lige meget. Så går vi bare hver til sit.”

“Hvad så, hvis hun bliver gravid?” spørger Peter sarkastisk. Han er begyndt at hade *AI Dream World* og de høje betalingsmure, der holder ham udelukket fra fællesskabet.

“Det kan man faktisk godt blive,” bekræfter Henning. “Men kun hvis man er enige om det. Er man det, så skaber *AI Dream Worlds* kunstige intelligens den der velkendte atmosfære, hvor man går rundt og venter i spænding indtil en dag, hvor hun pludselig er med barn. Så følger ni måneder, hvor hendes mave vokser og vokser, og til sidst bliver man så forældre til en lille nyfødt virtuel baby. Men uden al morgenkvalmen og humørsvingningerne. Det er fantastisk, det kan jeg godt sige dig. Et par jeg kender derinde, har lige været igennem det, og nu har de et sæt livlige tvillingepiger. Det havde de sgu' ikke lige regnet med.”

Henning bryder ud i høj latter.

“Det lyder da helt vanvittigt,” siger Peter. “Betyder det så, at ingen får rigtige børn af kød og blod længere?”

“Nej, det er der jo ingen grund til, når man kan få noget, der er meget bedre.”

“Jamen, så ender det jo en dag med, at der ikke længere er flere mennesker tilbage på Jorden.”

“Nej nej,” siger Henning ivrigt. “*AI Dream World* lever evigt. Det behøver du ikke være bange for.”

Han er jo helt hjernevasket, tænker Peter chokeret. Ligesom alle de andre.

“Men det bliver da uden mennesker så?” insisterer han.

Henning kigger underligt på Peter, som forstår han overhovedet ingenting. Det gør han måske heller ikke. Det hele føles så uvirkeligt.

Henning begynder at tale meget langsomt, som taler han til en imbecil. "Der vil altid være mennesker i *AI Dream World*, uanset dig og mig og alle andre i verden. *AI Dream World* vil for altid bestå. Dens virtuelle verden vokser hver eneste dag og bygges større og større ved hjælp af *AI's* kunstige intelligens. Det behøver den ingen mennesker for at gøre. Den klarer det hele selv."

Da Peter mandag morgen efter en lang weekend med rekordhøj indtagelse af Johnny Walker møder ind på sin vante plads i *Græslyst mælkemejeri* ser han med det samme den nye skinnende *Robotex AI-103*, der har overtaget Hennings plads. Han sætter sig på sin stol uden at tænde for sin maskine og betragter målløst den nye robot pakke alle Hennings flasker med rekordhastighed. Oppe på effektivitetstavlen lyser de blå tal nu 100% ud for samleband 9. Navneskiltet sladrer om, at robotten tilhører *pakkerimedarbejder Henning Olesen*.

Peter er chokeret. Ude af stand til at forstå, at han nu er det sidste tilbageværende fysisk arbejdende menneske på *Græslyst mælkemejeri*, tænder han for sin maskine og lader hænderne arbejde på fuldautomatik. Rytmen kender de. Det er den samme, som de har udført de sidste 1.593 arbejdsdage i træk.

Ud for samleband 10 lyser de røde tal 68% på tavlen.

Pludselig eksploderer han i et raserianfald. Han rejser sig op og griber den ene glasflaske med langtidsholdbar fløde efter den anden, og smadrer dem en efter en ind i Hennings nye robot med al den kraft, han kan mønstre. Da bakken er tom, er hans maskine gået i stå. Hennings nye *Robotex AI-103* arbejder videre, som om intet er hændt, smurt ind i en mælkehvid fedthinde.

Fuck det her lort, tænker Peter rasende og tænder trodsigt en smøg, selv om store skilte klart og tydeligt informerer ham om, at rygning er forbudt på *Græslyst*. Fire dybe sug, så har han røget den ned til filteret. Han tænder en ny.

Nede langs med pakkelinjerne kommer en rengøringsrobot kørende i fuld fart, diskret tilkaldt af Hennings *Robotex AI-103s* intelligente software. Inden Peter får set sig om, er den gået i gang med at spule *Robotex'en* ren.

“Lad den være,” sprutter Peter arrigt og sparker til rengøringsrobotten med sin ene fod, så det gør ondt i storetåen.

Robotten snurrer rundt og afslører, at den ejes af *rengøringsassistent Karen Irene Nielsen*. Den kigger på ham med sine røde øjne med indbyggede sensorer, som giver ham myrekryb.

“Lorterobot! Skrid med dig.” Peter puster en stor røgsky ud over dens røde øjne. To sekunder senere spytter den med et skvæt lunken ferskvand i en koncentreret stråle cigaretten ud af hans hånd, så den lander på gulvet. Støvsugerens i dens mave går straks i gang. Suget er så kraftigt, at Peters bukseben begynder at flagre i vakuumet og skoddet forsvinder sporløst.

“For helvede,” hvisler han ud mellem tænderne, og fisker en ny cigaret frem fra pakken. Han tænder den og tager et dybt sug helt ned i lungerne.

Robotten slukker smøgen med endnu et velplaceret skvæt vand.

Efter syv forsøg giver han op og tager hjem. Han forlader sin maskine tændt. Han er ligeglad. Han har alligevel ikke tænkt sig at komme tilbage. Aldrig mere.

Whiskyen brænder dejligt i halsen.

“Skål Johnny!” Peter snøvler.

Han fylder det tomme glas igen. Hele vejen op til kanten, så han må bøje sig forover og slubre i overfladen med læberne, for at undgå at spille.

Løjligheden er efterhånden så fuld af cigaretrøg, at han kan skære blokke ud af luften. Han åbner for den sjette pakke i dag. Lungerne brænder, men han er ligeglad. Døden skal være velkommen. Han længes efter den.

Han tømmer glasset i tre store mundfulde og fylder det hurtigt op igen.

Et tryk på genbestillingsknappen. Lidt efter lander to nye flasker Johnny Walker og en karton cigaretter i vinduesbakken.

Alkoholen gør ham filosofisk. Dybe tanker fylder hans hjerne. Eller så dybe, som whiskyens lammende tåger nu engang tillader det.

Hvad sker der mon efterhånden som folk skaber digitale familier og glemmer alt om at formere sig i den virkelige verden? Planetens rigtige mennesker uddør, det giver sig selv. Men lever menneskeheden så videre i en digital udgave inde i *AI Dream World*? Er *AI*'s kunstige intelligens efterhånden blevet så udviklet, at det digitale menneske kan leve videre uden dens fysiske modpart? Os som har skabt den i første omgang?

Skruelåget knirker, da Peter åbner endnu en flaske. Kun til randen, husk det nu. Bøje sig forover og slubre i overfladen. Bordet er vådt; han har spildt. Han bøjer sig endnu længere forover og lader munden virke som en støvsuger, der suger både whisky og aske op fra bordets overflade.

Endnu en tændt smøg finder vej til hans gulplettede læber. Nummer 101 i dag. Røgen får ham til at hoste slim op i mundhulen. Han skyller det ned med et skvæt Johnny Walker.

Er mennesket i virkeligheden blevet lokket i en grusom fælde af deres egen nyindkøbte frihed?

Græsløst kører fint videre uden os, tænker Peter og hælder mere whiskey indenbords. Flaske nummer to er snart tom.

Hele byen fortsætter helt af sig selv. Hvorfor så ikke også *AI Dream World*?

Cigaret nummer 103 i dag bliver tændt, med gløderne fra nummer 102.

Over på den anden side af gaden hopper og danser hamsterne rundt og rundt i deres kropsnære *AI dragter*, der endda muliggør sex med et andet menneske i den modsatte ende af verden. Peter bliver svimmel af at betragte dem. Alkoholen sløver hans sanser.

Den tredje flaske bliver åbnet. Hans bevægelser er upræcise og han hælder mindst lige så meget ud på bordet, som der lander i glasset. Det gør ikke noget, tænker han. Forhåbentligt dør han snart. Han tømmer glasset, og som er det dråben, der får bageret til at flyde over, sortner det pludselig for hans øjne. Han vælter om på gulvet med et brag.

En sidste tanke flimrer kortvarigt i baghovedet, inden lyset slukkes helt i hans druknede øjne; *Vil nogen mon nogensinde komme til at finde hans døde krop?*

Forfatterpræsentation (lidt om mig selv)

Torben Mathiassen er født i 1973. Han er uddannet Cand. Merc. i international markedsføring fra Syddansk Universitet i Odense.

I Februar 2022 debuterede han som forfatter med romanen MALI, som udkom på Forlaget Forfatterskabet.dk. MALI er første bind i en planlagt serie om Jordens Klimaramte og er en såkaldt *Hvad nu, hvis det skete for os selv?* fortælling, hvor man følger en families kamp for at undslippe en klimakrise, der har lagt hele den nordlige halvkugle øde.

I de unge 20'ere blev der gjort flere mere eller mindre halvhjertede forsøg på at skrive både noveller og romaner, men ofte blev de aldrig færdiggjort i en selverkendelse af, at der blot var tale om en form for plagiater af andre forfatters værker. Ikke før flygtningekrisen i 2015, hvor politikerne var hurtige til at overbevise danskerne om, at disse syriske krigsflygtninge reelt set ikke var andet end migranter, kom den idé, der siden udviklede sig til at blive til en gennemarbejdet og udgivet roman. MALI voksede ud fra et ønske om, at skabe en forståelse for, at mennesker der ufrivilligt forlader sit hjem, ikke blot er migranter, men at de har brug for hjælp, og at hjælpen i flygtningelejre ofte er forbundet med sundhedsskadelige og psykiske traumer.

Ideen til *Det ensomme menneske* opstod en dag på arbejdspladsen efter et godt økonomisk resultat, hvortil forfatteren tørt konstaterede, at “nu måtte der da snart være råd til at ansætte folk til at lave vores arbejde for os.” Der er ikke meget, der kan skræmme Torben Mathiassen, men kunstig intelligens står ret højt på listen over ting som kan. Ved at kombinere frygten med drømmen udviklede *Det ensomme menneske* sig hurtigt.